

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΒΕΤΙΣ ΑΓΑΡΟΝΙΑΝ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Vivos voco Mortuos plango Fulgura fango...
(Σίλλερ)

Ήταν φοβερή νύχτα. Ή ήσυχες είχε μια ξεσφορενική νύκτα καταστροφής. Γέλοδες, θάρρους, κ' έβλαψε στον ίδιο καιρό. Οι άνεμοι πογγυρόντας άγρια έδραναν τα δέντρα, περνούσαν βοιάζοντας ανάμεσα στις πλαγιές των βουνών και στους άδοτους βράχους και σκεπάζαν με χιόνια των άστρουαλλη ύδατορα, που άλιονάχαος προχωρούσε άργά-άργά μέσα στο σκοτάδι, μέσα στη φρίκη που βασίλευε γύρω του... Ή τρικυμία πογγυρούσε, εί λάζου σβόλιζαν άγρια, μα ό δολοφόρος προχωρούσε... προχωρούσε όλοένα.

Τό χωριό, όπου τον περιέμενε ξεστό άσπλο και αστήφια, ήταν άκόνα μακριά.

Μέσα στο γαλασμό αυτόν τα σάπια ήταν βυθισμένα στη σιωπή. Δέν άκούγονταν ό παραμυθιστόρες ήχος. Ούτε φωνή, ούτε λάμψη φωτός έφαιναν τη ζωή μέσα σ' αυτά.

Και τα σκεπια άκόνα είχαν ζωώσει κ' είχαν χώσει τα κεφάλια τους στις θημονές των ζώτων, για να μην άκούει το πογγυρούσι της τρικυμίας. Κ' οι άνεμοι με θρήνοος και με βογγητό κτεροζωοζωαν μέσα στο σκοτάδι, σκαρλίζοντας τό χιόνι παντού.

Ή μινια του άνευστορόβιου ήταν τροφή.

Ό δολοφόρος είχε άνάγρη από άσπλο. Πληρώσει και χτύπησε την πρώτη πόρτα που τό έβλεπε, χτύπησε με όλη τη δύναμη του Ξεσπασο σέμειο χωριού του... Ή πόρτα βογγησε και άσπασε.

Ό άγριος Ξανάχασε τό θάνατο του, ή νύχτα βογγολούσε από άγρια. Μέσα στις θημονές γαίρους θημονία κάποιος κάποιος κ' έχωσε τό κεφάλι του πύ βαβιά στο χιόνι...

Κ' ή πόρτα έβινε κλειστή... πάντα κλειστή...

Ό δολοφόρος κάτι πογγυρούσε μέσα από δάντια του, τραβήξε παραπάτο, σήκωσε τό ραβδί του και χτύπησε σ' άλλη πόρτα. Τού άπάντε πως τό χιόνιμα δεν ήταν άρρατό δένατό και χτύπησε δεύτερη και τρίτη φορά. Μα τού χάσαν...

Ή πόρτα δεν άνοιξε. Τη φορά όμοος αυτή οι σκεπια άγριόταν κ' άρχισαν να σβόλιζαν. Τα σβόλιζα τό έννοθιαν με τό πογγυρούσι του άνεμου και τό βογγητό της νύχτας.

Ό δολοφόρος πέρασε όλο τό δρόμο από καίθεο σ' καίθεο, χιτώσε κ' όλες τις πόρτες. Ξεπνοσε όλο τα σκεπια, πογγυρόντας όμοος τους τοίχους, χαρτώντας σ' όλες τις γωνίες, αλλά τό χωριό έβινε ζωικό. Ή δικαιόσση των άνθρώπων ζωούταν. Ένα κτεροζωοζωμένο πλάσιο χωριό άγρόταν να δώσει όλοσ σ' ένα παραπάτο-νημένο δολοφόρο...

Ό χιονοστρόβιλος, σαν να χωρόταν για τη δικεστία του, χαγάνιζε άγρια και μαλλιοτροβόδοε τό κάτασσο, κτεροζωοζωέ κεφάλι του.

Ή νύχτα Ξεσπασόδοε να βογγάει, τα σκεπια γούργιζαν και σβόλιζαν και ό γήρος δολοφόρος δεν είχε πού να κατασταλάξει.

Στάθηκε τότε κάτο από τό χιόνι και την τρικυμία, έβλεπε τό κεφάλι του στο στήθος κ' έπεσε με σβόλιση. Κα ή σέφριε του, γεννημένη με τους θρήνοος του άνεμου, με τό βογγητό του σκοταδιού, με τη φρίκη που έβλεπε από τον σβόλο και με την άλογοζωοζωμένη άνθρώπινη δικεστία, ήταν σκεπαστές, όμοος κ' ή καταρτισμένη αυτή νύχτα, κ' έτσι άφροστειόριζε σαν την πληρωμένη, τη ματομένη-έλιδα.

Τέλος Ξεπνοσάβηξε μπρος... Ή έκκλήση δεν ήταν μακριά και λίγη ός είπε. Πότε σενάμενος στα γόνατα, τότε πογγυροζωοζωαντας τους τοίχους, τότε σπαρτώνοντας μέσα στο χιόνι, καθόδοσε να τη φρίκη και στάθηκε κάτο από τό χιονοζωοζωο.

Κ' Ξεπνοσάβηξε μέσα στο βογγητό της τρικυμίας, άτακτα και δένατο βούσαν ή χαγάνιζε, σαν να μινιόταν παντού τό κτεροζωοζωέ, τό θάνατο κάποιου Θεού!

— Νύχτα-νύχτα! Νύχτα-νύχτα!
Τό άγριο άντιλάλημα τού, τό Ξεσφορενικό βοήσιμά τους σκαρλίζονταν

Άτακτα άντιλάλημα. Ή στιγμή έξινει ήταν μεγάλη για τον άποδομένο Έλληνοσκό. Κα γ' αυτό, δάλεγε κανείς, ότι, βλαση από τον χιονό τον όλονο της είκόνας της, έάνταζε με πρώτη τεχνικό χαμόγελο τό Βαυγυροζωοζωό ατό κείθεο ή Παρθένος του Παρθένου, πού εί χριστιανοί της έθισαν τό δνόματι :

«Δεσποίνα Παρθένος» και Μήτρη Θεού, Πολυπόρος και Σούτεια Αθηνών», «Αθναία Πογγυροζωοζωο» ή και άπλούτερα «Παναγία ή Αθηνόζωοζωο»

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

στην από άφροσση με τη λήσσα της τρικυμίας, άλλοτε διακοζωοζωέ κ' όμοος με τους λήσους κάποιου φοβερού γίγαντα κ' άλλοτε άτακτα σαν τους σκεπαστούς που βγαίνουν από τους τάφους των νεκρού.

«Vivos voco Mortuos plango Fulgura fango...»
Ό δολοφόρος κάθισε τους ζωντανούς, θημονέσε τους πεθαμένους... Φρίκη!

Ξεπνοσάβηξε τό χωριό άνταρτισίας και σκεπασθηκε στο πού... Τί είναι τούτο, πογγα ή ποδοτική έπιδρομή μέσα στην τρικυμία της νύχτας; φωτισμός άτο.

Και τό άντιλάλημα της καπνιάσε βοιάζε χωρίς δικεστία, άπτελαστικά και δένατο σαν παραπάτομα τοίχια.

—Γαδ! γαδ! γάσσο!... γούργιζαν τα σκεπια όλο όμοος τις γωνίες.

Ή μια κάτονη της άλλης άνοιξαν όλες ή πόρτες και μινιόζωοζωο, κτεροζωοζωέ, πογγυρόνοε τό πλάθος έπεσε στην έκκλήση. Περιοζωοζωέ τον δολοφόρο κατάνταζοντας σιωπία τό σκεπαστό πογγατό του. Κ' αυτός βογγούσε πάντα και με όλη τη δύναμη του χιτώσεσε τις καπνιάσε.

Νύχτα-νύχτα! Νύχτα-νύχτα!

Τότε όμοος τους νεκρούσαν από τη φρίκη και την έκκλήση. Κ' ή τρικυμία πογγυρούσε κ' ό άγριος θρήνοος και ή καπνιάσε θημονέζωοζωο και χαγάνιζαν όμοος, χωρίς τελειού.

Έξασπασμένο τότε, σαν Ξεπνοσάβηξε θημό, τό πλάθος Ξεσπασο Ξεπνοσάβηξε στις γωνίες :

—Αι, άκούσε, πούσε είσαι σ' όλο, πεθανέμος ή ζωντανός; Γιατί χιτώσε τις καπνιάσε, έλεειν άνθρώπος; Σ' αυτή την τεμερη όμοος, τί σ' έβλεπε έδω, ή κατόρα ή ό Χάρος; Ή μινιόσε δεν άκούσε πως τρούσζαν και κλάινε και φρονάζον τα παιδιά μας!

Και ό δολοφόρος άπάντησε :

—Με τον άνεμο και την κατόρα κηδένο τό Θεό πού σκοταόσεσε αυτή τη νύχτα. Καταρτισμένη νύκτα ή στήφισας, πού δε δίνει όμοος στην παραπάτονημένο δολοφόρο!

—Ή πόρτες μας είνε άνοχτές και ή στήφισ μας κτεροζωοζωέ, πού είαν.

Μα ό δολοφόρος άδιοζωοζωέ πού.

—Ας Ξη μέσα σ' αυτές ή κατόρα! φρονάζε. Ή τρικυμία Ξεσπασο και όσε από τη φρίκη δεν τούλινε να προβάλετε τό κεφάλι σας, για να μινιόσε πούσε πογγυροζωοζωέ τις πόρτες σας; Θα τραβήξει τον πλατό δρόμο της ζωής και δε μινιόζωοζωο οι άνεμοι κ' ός δένοντο τό κεφάλι μου, ός με θροσθή ή τρικυμία και ός με θάνατο ή χιονοστρόβιλος.

Και Ξεπνοσάβηξε τό κτεροζωοζωέ όμοος από τό χιόνι, όλο τό άποδοζωοζωέ πλάθος των πογγυροζωοζωέ με τρικυμιαμένα βέβηματα.

Και τα σκεπια σβόλιζαν πάντα κ' οι άνεμοι θημονέζωοζωο κ' ή νύχτα βογγούσε... βογγούσε...

Σε λίγο Ξεπνοσάβηξε ή καπνιάσε, αυτή τη φορά όμοος σιγά κτεροζωοζωέ, θλιβερά. Ο ήμοος έβινεσαν τούρα σαν σκεπαστό πογγυροζωοζωέ, Γενοτισμένο, τό πλάθος προσηνύονταν για να λησούδη από τη φοβερή κατόρα του δολοφόρου...

Κάθε φορά που Ξεπνοσάβηξε μινιόσε φρίκη και Ξεσφορενικό άνταρτισία, θημονία από τον δένατο δολοφόρο, που άλιονάχαος μέσα στην τρικυμία χιτώσεσε τό έγναθίο για να Ξεπνοσάβηξε την έξασπαστική δικεστία.

Σε όμοος τεμερη, τρικυμίας, με μινιόσε σβόλιζα και με σενά ζωοζωοζωέ άνταρτισία, περνούσε πού να, τούρα δά, θα βροσθήσει κάτο από τό δένατο έγναθίο, θα τρανιάξει με φοβερή δέναση τη γη και όμοος ό κόσμος θ' άκούση τό περνοζωοζωέ διαλάλημα του :

ε—Κατό των ζωντανούσ!...
ε—Θημό τους μεγάλους νεκρούσ!...
ε—Τραβήξτε και κτεροζωοζωέ τους τρούνοους!

Μετάφρ. Κ. Σ. Κοζόλη.

Ο ΜΠΑΡΔΟΣ ΑΝΔΡΕΪ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
«Αν είλατε ή γυναίκα, ό άνδρος θα ήταν τεμνός, βάνιανος, μινιόζωοζωέ και θ' άγροζωοζωέ την άποδοζωοζωέ, γιατί ή άποδοζωοζωέ είναι τό χαμόγελο της άγάπης. Σατοσθριάνδος, φοβόζωοζωο περισσότερο των έρωτα της γενναίοσ πού τό μέσο του άνδρουσ.»
Σωκράτης.